

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמאי ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומוזני טבי.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המושדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמכם להמליץ טוב בעדכם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איה ממוורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמכם
לטוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

אתוון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
ישר בעולם העליון

צדקת הצדיק

רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ ישר

שערי זבול

רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה וימליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

מלליצי יין עשר

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

אז תרצה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה, ואתם בארץ אויביכם אז תשבת הארץ והרצת את שבתותיה. והיינו שהארץ תשובות כנגד אותם שנים שהיתה צריכה
לשבות ולא שבתה, ועתה ע"י שבני ישראל יגלו ממילא לא יוכלו לעבוד בקרקעות שבארץ ישראל, ובכך ישבתו הקרקעות. וקשה הלא אם יגלו ישראל מארצם
תהיה הארץ מסורה ביד האויבים, והם בודאי יעבדו את הארץ גם בשמיטין וביובלות, והאיך תהיה לארץ שבת ומנוחה, והאיך יתקיים מה שאמר הכתוב 'אז תשבת
הארץ.' וי"ל עפ"י מה שמצינו בגמרא (גיטין נז.), דשישים ריבוא עיירות היו לו לינאי המלך בהר המלך וכל אחת ואחת היו בה כיוצא מצרים וכו', מין אחד אמר לר'
חנינא שבודאי שקר הדבר שהלא אותו המקום קטן וצר מלהכיל כל כך. אמר ליה כתיב בה על ארץ ישראל 'ארץ צבי', מה צבי אין עורו מחזיק את בשרו, אף ארץ
ישראל בזמן שיושבים עליה רוחא, אין יושבים עליה גמדה, ע"כ. נמצא שבזמן שבני ישראל יושבים בארץ ישראל, הרי מתרווחת הארץ ונעשית גדולה, וכשישראל
גולים מארצם נעשית הארץ קטנה. ולפי"ז מתורץ הקושיא שכשאין ישראל בארץ יש שבייתה לארץ, שהרי לא נשאר ממנה אלא חלק מעט מזער והשאר נעלמת
ונכסית, וזה שבייתה גמורה שיש לה, כי אף שבחלק הקטן שנשאר יעבדו הגוים, מ"מ עיקר הארץ תשובות. (זרע שמשון בהר אות א').

וזכרתי את בריתי יעקוב. ברש"י מחז"ל בחמשה מקומות נכתב 'יעקוב' מלא, ו'אליהו' חסר, דכתיב 'אליה', בחמשה מקומות יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון
שיבוא ויבשר גאולת בניו, ע"כ. וצריך להבין מדוע דוק חמשה פעמים. ונראה דבא לרמז לו על חמשה ימים בשבוע שיוכל לבוא ולבשר את בשורת הגאולה
לישראל, ולא ביום שישי וביום שבת, כמבואר בעירובין (דף מג:). שמובטח להם לישראל שאין אליהו בא בערבי שבתות. ולמי שסובר שיש תחומין למעלה מעשרה,
אף בשבת אינו יכול לבוא. (זרע שמשון בחוקותי אות ד').

לע"נ הרה"ק ר' יוסף ב"ר שמוה בונם וולטון
זצ"ל כ"א אייר

אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן ה' בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה. אינו מובן מה ענין פסוק זה לתוכחות רבות וקשות, המה ידעו ויבינו שמכל מקום לעומת הברכות, אין הקללות נחשבות, כי הברכות מורים על שכר נצחיי, כמו 'והתהלכתי בתוכם', ופירש רש"י אטייל עמכם בגן עדן. ואין ספק שנרמז שכר הנצחיי בברכות, עם שאינו מפורש, כי אינו מושג לאדם בהיותו מלוכב בחומריות, ויפה שעה אחת של קורח רוח בעוה"ב מכל חיי העוה"ז.

והנה נודע חקירת העקרים (מאמר ד' פרק לו:ז), כי המצוה יש לה שכר נצחיי נגדו יתברך, כמו שהוא יתברך נצחיי, ועל העבירה נחשב לעומת האדם, שהוא בעל תכלית, וזה חסדו יתברך. ולזה מרמז שאם הקללות רבות, אינם נצחיים, רק זמניים, והוא לסיבה כי השכר נחשב לעומתו יתברך, והעונשין נגד אנשים קרוצי חומר. והוא 'אלה החוקים והמשפטים והתורות' שהם 'בינו' יתברך שהוא נצחיי, 'ובין בני ישראל'. והנה הגדיל חסדו שיהיה העונש בקללות שהם זמניות, מה שעל פי הדין ראוי להיות בהיפך, ולסיבת זה התורה ניתנה על ידי משה, לפי שהיה ג"כ בעל תכלית בשר ודם, נחשב העונש תכליתו, והשכר נגדו יתברך. או יאמר כי לא יחשבו כי ח"ו העונשין לרעה, כי אדרבה הכל לטובה, שאילו ח"ו היה לרעה, אם כן למה 'בינו ובין בני ישראל' אשר כרת בריתו עמם, וגם ע"י שליח הנבחר 'ביד משה ובהר סיני', כלום וכלום יש אב ששונא את בנו ובדאי הכל לטובה. עוד יאמר 'אלה החוקים והמשפטים', לפי שנודע שהקשו המפרשים כיון דאמרינן (ברכות ז.) כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה לטובה אפילו על תנאי לא חזר בו, א"כ איך יתכן העונש אחר שיעד השכר 'אם בחקתי תלכו'. ולזה יש לומר דכיון שהיעודים נאמרו ע"י משה, וישראל לא שמעו רק מפי משה שליח נאמן של השי"ת, א"כ אין לו דין דבר טוב שיצא מפי 'הקב"ה', כיון שהוא יתברך בעצמו לא דיברו עם ישראל, ולזה אמר 'אלה החוקים והמשפטים והתורות אשר נתן ה' בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה', א"כ נידון כאלו ניתנו 'ביד משה' ממש, לכן אין בו דין שלא לחזור, ונשאר התנאי כאמור 'אם בחקתי תלכו'.

עוד ירצה בזה, דאיתא במדרש רבה (שיר השירים א:ד): ר' נחמיה אמר בשעה ששמעו ישראל 'לא יהיה לך', נעקר מלבם היצה"ה, באו אצל משה, אמרו לו משה רבינו תעשה אתה שליח בינותינו, שנאמר 'דבר אתה עמנו ונשמעה', מיד חזר היצה"ה למקומו,

לכבוד מערכת מליצי יושר

כבר זמן רב שרציתי לכתוב לכם בנוגע המדור 'זרע שמשון' שבתוך הגליון, שזה לעילוי נשמת הגה"ק המלומד בנסים

רבי רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע (נפטר תק"מ)

לאחרונה נתפרסם מעשים נפלאים מאנשים שראו ישועות גדולות בציון של צדיק זה בשווייץ, (חצי שעה משדה התעופה בציריך), ואני בעצמי שמעתי מכמה אנשים שהעידו על דברים נפלאים שראו לאחר שהתפללו שם. ועכשיו שמעתי שכ"ק אדמורי"ם מבעלזא ופשעווארסק שליט"א מייעצים לנסוע שם המצפים לישועה.

רציתי לבקש ממכם ליתן מקום לדברי אלה בהגליון בפרשת במדבר

לרגל יומא דהילולא של צדיק זה ג' במדבר כ"ה אייר.

ברכות לרוב י.א.ב. לונדון

יוס' ו' פרשת בהר בחקותי כ"א אייר

יומא דהילולא של הרה"ק ר' יוסף דוד ב"ר אפרים זי"ע

בעל 'דרכי האמונה', תלמיד של בעל יושר דברי אמת

אם לא עכשיו אימת

עכשיו הזמן לקיים צוואת בעל דרכי האמונה זי"ע

"ועיני לשמיא נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועיני בלב נשבר ונדכה

נפשי בשאלתי נועם עליהם תבקשו בזה ובבא

די יתאמר מילי דשמיא מספרי אשר כתבתי"

'דרכי האמונה' להרה"ק רבי יוסף דוד ב"ר אפרים זי"ע

אבד"ק זוואלוב

כתב בהקדמת הספר, וז"ל:

ועיני לשמיא נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועיני בלב נשבר

ונדכה, נפשי בשאלתי נועם עליהם תבקשו בזה ובבא, די

יתאמר מילי דשמיא מספרי אשר כתבתי

הנה שרשי התורה, הם רמ"ח מ"ע ושס"ה ל"ת, שהם קומת אדם העליון מרישא דכל דרגין, עד סופא דכל דרגין שהוא קומת אדם התחתון, שבשמו ה"ל"ת, מטרה הגידים שעל ידם יומשך החיות, וכשמקיים רמ"ח מ"ע, מעורר שרשי החיות לכל העולמות, מרישא דכל דרגין עד סופא דכל דרגין, ועיד"ז מתקדש כל הקומה וגם הקומה שלו, כהנוסח 'אשר קדשנו במצותי'. ואם לא יאמין באמונה זו ששורשי היות העולמות הוא התורה, שהם רמ"ח מ"ע ושס"ה מצות ל"ת, והם שרשי היות העולמות וקיומם, באוריינתא ברא קודשא ב"ה עלמא, ובאוריינתא איתנהג עלמא. אז אי אפשר להמשיך 'הטהרה' שהוא על י"ד שמירת ה"ל"ת, 'הקדושה' ע"י קיום מ"ע מהבורא ב"ה וב"ש, 'שמי' עם י"ה - שס"ה, 'זכרי' עם ו"ה - רמ"ח. אם לא בדרך אמונה זו שבו נכללים כל העולמות, ובהתעוררו מעורר כחות עליונים מהו"ה ב"ה וב"ש.

והעיקר לשוב בתשובה שלימה קודם כל מצוה, ומחמת שתשובה קודם לעולם, והוא נברא בכל טבעיו ומדותיו בכח התשובה, יש בו שרשי התשובה, ולכן אמרו רז"ל 'אין לך דבר שעומד בפני התשובה', כי הוא שרשי הבנין, ונמתקו הדינים שנתעוררו, שמשם כל השתלשלות הגבורות בשרשם, ע"י התשובה שהוא קודם לעולם וכידוע וכו'.

והנה במצרים היה התגלות אלהותו כביכול בלא איתעורותא דלתתא וכו', רק מעצמו נעשה ההתגלות בכדי להוציאם, וכן נעשה בכל פסח ופסח, וע"י כח זה נפסק הזוהמא מנפשות ישראל, כהוא איתתא דפסקו מינה מסאבותא. וזהו 'וספרתם לכם', כדאמרו 'וספרה לה לעצמה' (כתובות עב.), 'ממחרת השבת' שהוא בחינת שבת קודש, 'שומר שבת מחלל', מחל לו, ונסתלק ממנו הסט"א, וע"י ספירת העומר שמטהרים כל המדות עד מלכות שבמלכות, אז נתיחדו כח עליון בכח מלכות דאצילות, דאיתא בה מעשה ואישתדלותא בעובדא, ונתיחדה חכמה עילאה בחכמה תתאה. וזהו 'וביום הבכורים', שנתחד 'בכר' שהוא חכמה עילאה, בחכמה תתאה שנקרא ג"כ 'בכר', 'בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם', ר"ל ע"י מצות ספירת העומר. (פרשת עקב).

חזרו על משה, ואמרו לו: משה רבינו הלואי יגלה לנו פעם שני, הלואי 'שקני מנשיקות פיהו', אמר להם: אין זו עכשיו, אבל לעתיד לבוא הוא, ע"כ. ולזה אמר אחר התוכחות, כי התוכחות הם איומים וגיוזמים גדולים, כמו שאב מגזם לבנו להוכיחו למען ילך בדרך הטובה והישרה, ומפיג ריתחא בדיבור, כמו שפירש באלשיך (בראשית ו:ו) 'וינחם ה' על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו', שבדיבור מפיג ריתחא, וכל איומים וגיוזמים למען לא יתפתו למשוך אחר יצר לבם הרע, ואילו לא היה ליצה"ר שליטה, לא היו צריכין לכל אלו התוכחות, לזה אמר שהצטרפות הגיוזמים לקיום התורה, לפי ש'החוקים והמשפטים והתורות נתן ה' בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה', שעל ידי שביקשו למשה שיהא הוא הסרסור, חזר היצה"ר למקומו, לכן צריכין כל התוכחות.

לע"נ הרה"ק ר' מנחם נחום ב"ר דוד טברסקי זצ"ל מטשעלסי
יא"צ ט"ז אייר

מציצה חלק ממצות הטפת דם ברית, ומציצה בכלי. הקשה האבני נזר (יו"ד סימן של"ח), דמי שיוכל לצמצם, יאסור למול בשבת בעוד היום גדול, רק בסוף היום כדי שלא יצטרך לחלל שבת עוד במציצה. ולכן הכריח האבני נזר דמציצה הוא חלק ממצות מילה, ולכן זה דוחה שבת. אבל הוסיף האבני נזר, דבאמת יש לומר דמציצה אינה חלק ממצות מילה כלל, וזה רק משום סכנה, ואפ"ה דוחה שבת משום דזה חלק ממצות הטפת דם ברית. וז"ל: "ול דלעולם אין המציצה מחויבת כלל רק משום סכנה, [ולא משום מצות מציצה], ומה שהמציצה דוחה שבת ולא אמרינן שימול סוף היום, משום דהטפת דם ברית מצוה, דאף שכבר יצא דם בחיתוך ופריעה, מ"מ כשמוצץ עוד דם הכל נקרא הטפת דם ברית ומצוה היא.

ודומה הוא למה שכתב המהר"ל (גבורות ה' פרק מ"ח ד"ה שמש), וז"ל: ומהא דאמר ריב"ל השמש שאכל כזית בהסיבה יצא, יש לי ללמוד מדקאמר בדיעבד יצא, שכל מה שאוכל מצה בליל פסח לכתחילה צריך הסיבה, דאע"ג דיוצא בכזית אחד, אבל אם אכל הרבה, הכל מצוה אחת, ע"ש. והכא נמי כל מה שמטין, הכל מצוה אחת, והכל דוחה שבת, כיון שלא פירש, שתיכף לאחר החיתוך והפריעה הוא מוצץ, לכן דומה לכל זמן שלא פירש שחוזר אף על ציצין שאין מעכבין, כיון שציצין אלו ג"כ מהערלה. והכא נמי כיון שדם שמוצץ ג"כ הטפת דם ברית, לכן אף שאינו מעכב, דוחה שבת, ואין צריך למול סוף היום, עכ"ל.

אבל א"כ קשה הא דהקשה הגמ' (שבת קלג:) על מה שאמר רב פפא האי אומנא דלא מייץ מעברין ליה, דפשיטא היא, 'מדמחללין

להרה"ק רבי משה מחנה אפרים ב"ר יחיאל מיכל זי"ע

יא"צ י"ז אייר ב' בהר בחקותי

בעל 'אהבת ישראל' מויזניץ זי"ע היה אומר:

ללמוד ספר 'דגל מחנה אפרים' מסוגל לבנים טובים

כי גרים ותושבים אתם עמדי. יש לומר בזה בדרך רמז להבין זה על פי ששמעתי מחכם אחד עה"פ גר אנכי בארץ אל תסתור ממני מצוותיך, כי ידוע מן איכות טבע העולם, כי מי שהוא גר אין לו עם מי לדבק ולקרב עצמו ולספר לו כל מאורעותיו וכל לבו, שאין לו חבר לא ישראל ולא גוים, אך כשרואה חבירו הגר, אזי מספר כל אחד בפני חבירו כל מאורעותיו. וידוע דהקב"ה הוא כמו גר בעוה"ז, שאין לו על מי להשרות שכנות כבודו יתברך, כי זעירין אינן וכו'. והוא שהתפלל דוד המלך עה"פ גר אנכי בארץ, היינו אני גם כן איני רוצה להיות תושב בעוה"ז, ואני רק כגר בעוה"ז, ולכן אל תסתור ממני מצוותיך, כמו גר אחד בפני חבירו שמספר לו כל לבו. וזה י"ל הרמז בפסוק 'כי גרים ותושבים' כשתהיו בבחינת גר בעוה"ז, ותושב בעוה"ב, אז 'אתם עמדי', כי אני גם כן גר בעוה"ז כנ"ל, וממילא אל אסתיר מכם מצוותי כנ"ל והבן.

ועוד ביאת מקדש בטומאה, כיון שהכל בפסח שדוחה טומאה. והכי נמי במל ופורע, אין חילוק בין בחילול אחד בין בשני חילולין, כיון שהכל במילה שדוחה. וכ"ש הוא, דאף אם מל ופורע בבת אחת, הכל בדיחוי, רק שיהיה בחילול אחד, והוא קל וחומר מהתם דהבאה אפשר בהיתר, [דאפשר להביא התינוק לאיזמל, וחי נושא את עצמו]. והכי נמי במציצה שדוחה ג"כ משום סכנה, וכיון שאף אם יעשה

שבתא עליה סכנה הוא. ולפי הנ"ל ליכא ראייה דסכנה היא, דהרי יש לומר דכיון דזה חלק מהטפת דם ברית, לכן זה דוחה השבת.

ותירץ האבני נזר, דאם אמרינן דמציצה דוחה שבת משום דזה חלק ממצות הטפת דם ברית, אז מותר רק להמוהל להמשיך אחר החיתוך ופריעה לעשות מציצה, כי זה המשך מהטפת דם ברית, אבל לאיש אחר אסור לעשות מציצה, כי אין זה המשך מהטפת

דם ברית, אבל מצד הסכנה מותר גם לאיש אחר לעשות מציצה. וז"ל: ומה שמוכיח הגמ' מדמחללינן שבתא עלה ש"מ סכנתא הוא, היינו מדמותר לאחר ג"כ למצוץ, והוא חילול בפני עצמו, ובדאי אדם אחר אינו חוזר על ציצין שאין מעכבין, שהוא לא עסק במילה, ודוקא זה שמל, חוזר על ציצין שאין מעכבין, שהכל חילול אחד. משא"כ אם אחר יעשה [המציצה], הוא חילול בפני עצמו, וכיון שאין חיוב כלל, למה יחלל שבת בחנם. אבל השתא שסכנה הוא, מותר גם אחר למצוץ, דמציצה בעצמותו דוחה, ואינו מחויב למול סוף היום, כיון שבידו למצוץ בעצמו, ומותר כיון שלא פירש והכל חילול אחד, ושוב לאחר שמל, גם לאחר [מותר] למצוץ משום סכנה, עכ"ל.

והנה השאגת אריה (סי' נ"ט) כתב, שאסור בשבת להיות זה מוהל וזה פורע, רק המל לא יפרוש ויפרע, והיה חילול אחד, משא"כ אם יפרע אחר, יהיה חילול נוסף, ע"ש. והקשה האבני נזר, דלפ"ז מדוע מותר לאחר לעשות מציצה, דאע"ג דמותר משום סכנה, מ"מ הרי אפשר לעשות הכל ע"י איש אחד ולא יצטרך לחלל שבת ע"י איש נוסף.

וכתב האבני נזר, דבאמת גם במילה ופריעה אפשר לעשותו ע"י שני אנשים, ולא כדברי השאגת אריה. וז"ל: אין המנהג כדברי השאגת אריה, משום שכל מה שדוחה שבת, אין חילוק אם עושהו בפעם אחת או בשני פעמים. וכן מוכח ברשב"א (שבת קל.) בהא דמביא איזמל דרך רה"ר, ולא נביא תינוק אצל איזמל דחי נושא את עצמו. משום דמילה עצמה דוחה שבת, ומילה אריכתא

הוא, ע"ש. הרי דאין נפ"מ אם דוחה שבת פעם אחת במילה לבד, או ידחה גם בהבאת איזמל ג"כ, כיון דלר' אליעזר גם מכשירין חשיב כמילה, לכן הוי מילה אריכתא, ואין חילוק בין חילול אחד בין שני חילולין, כיון שהכל במילה שדוחה.

וכן אמרו (פסחים עט.) [גבי קרבן פסח, דאם היו כלי שרת טמאים בשרץ, הואיל ואינן מטמאין את האדם, אע"פ שטמאין את הבשר, לא יעשוהו אלא הטהורים, ויאכל אע"פ שהוא טמא], דמוטב שיאכל בטומאת בשר שהיא בלאו, ולא יאכלוהו טמאי הגוף שהם בכרת, ע"כ. הרי דאם לא היה טומאת הגוף חמור, לא היה נפ"מ בין אכילה בטומאה לבד, לאכילה בטומאה

וכתב האבני נזר, דבאמת גם במילה ופריעה אפשר לעשותו ע"י שני אנשים, ולא כדברי השאגת אריה. וז"ל: אין המנהג כדברי השאגת אריה, משום שכל מה שדוחה שבת, אין חילוק אם עושהו בפעם אחת או בשני פעמים. וכן מוכח ברשב"א (שבת קל.) בהא דמביא איזמל דרך רה"ר, ולא נביא תינוק אצל איזמל דחי נושא את עצמו. משום דמילה עצמה דוחה שבת, ומילה אריכתא

הוא, ע"ש. הרי דאין נפ"מ אם דוחה שבת פעם אחת במילה לבד, או ידחה גם בהבאת איזמל ג"כ, כיון דלר' אליעזר גם מכשירין חשיב כמילה, לכן הוי מילה אריכתא, ואין חילוק בין חילול אחד בין שני חילולין, כיון שהכל במילה שדוחה.

וכן אמרו (פסחים עט.) [גבי קרבן פסח, דאם היו כלי שרת טמאים בשרץ, הואיל ואינן מטמאין את האדם, אע"פ שטמאין את הבשר, לא יעשוהו אלא הטהורים, ויאכל אע"פ שהוא טמא], דמוטב שיאכל בטומאת בשר שהיא בלאו, ולא יאכלוהו טמאי הגוף שהם בכרת, ע"כ. הרי דאם לא היה טומאת הגוף חמור, לא היה נפ"מ בין אכילה בטומאה לבד, לאכילה בטומאה

וכתב האבני נזר, דבאמת גם במילה ופריעה אפשר לעשותו ע"י שני אנשים, ולא כדברי השאגת אריה. וז"ל: אין המנהג כדברי השאגת אריה, משום שכל מה שדוחה שבת, אין חילוק אם עושהו בפעם אחת או בשני פעמים. וכן מוכח ברשב"א (שבת קל.) בהא דמביא איזמל דרך רה"ר, ולא נביא תינוק אצל איזמל דחי נושא את עצמו. משום דמילה עצמה דוחה שבת, ומילה אריכתא

הוא, ע"ש. הרי דאין נפ"מ אם דוחה שבת פעם אחת במילה לבד, או ידחה גם בהבאת איזמל ג"כ, כיון דלר' אליעזר גם מכשירין חשיב כמילה, לכן הוי מילה אריכתא, ואין חילוק בין חילול אחד בין שני חילולין, כיון שהכל במילה שדוחה.

וכן אמרו (פסחים עט.) [גבי קרבן פסח, דאם היו כלי שרת טמאים בשרץ, הואיל ואינן מטמאין את האדם, אע"פ שטמאין את הבשר, לא יעשוהו אלא הטהורים, ויאכל אע"פ שהוא טמא], דמוטב שיאכל בטומאת בשר שהיא בלאו, ולא יאכלוהו טמאי הגוף שהם בכרת, ע"כ. הרי דאם לא היה טומאת הגוף חמור, לא היה נפ"מ בין אכילה בטומאה לבד, לאכילה בטומאה

וכתב האבני נזר, דבאמת גם במילה ופריעה אפשר לעשותו ע"י שני אנשים, ולא כדברי השאגת אריה. וז"ל: אין המנהג כדברי השאגת אריה, משום שכל מה שדוחה שבת, אין חילוק אם עושהו בפעם אחת או בשני פעמים. וכן מוכח ברשב"א (שבת קל.) בהא דמביא איזמל דרך רה"ר, ולא נביא תינוק אצל איזמל דחי נושא את עצמו. משום דמילה עצמה דוחה שבת, ומילה אריכתא

הוא, ע"ש. הרי דאין נפ"מ אם דוחה שבת פעם אחת במילה לבד, או ידחה גם בהבאת איזמל ג"כ, כיון דלר' אליעזר גם מכשירין חשיב כמילה, לכן הוי מילה אריכתא, ואין חילוק בין חילול אחד בין שני חילולין, כיון שהכל במילה שדוחה.

קח לך סניגור

הגאון האדיר שר התורה רבי יוסף ב"ר אפרים פישל ראזין זצ"ל

בעל הצפנת פענח

מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר

'הגדרות צפנת פענח על התורה'

מי שרוצה להנציח שמו בהספר יתקשר למערכת

gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מוידע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

ראשון שגם המציצה מחויבת [והיא חלק ממצות מילה]. והטעם טוב כמו שפירשתי לפי דברי התוס' ישנים, ובאמת סוגית הגמ' מתפרש היטב יותר לפי פירוש הראשון, עכ"ל.

וכתב האבני נזר דאיכא נפ"מ לדינא אם מציצה הוא חלק ממצות מילה, או דאינו חלק ממצות מילה, וזה רק משום סכנה, אלא כל זמן שלא פירש, הוא המשך ממצות הטפת דם ברית. דאם זה חלק ממצות מילה, אז צריך לעשות מציצה בפה דוקא. אבל אם הוא משום סכנה, אז אפשר גם בכלל.

וז"ל: הנה בזמנינו זה קמו מתחכמים נגד המציצה, ואומרים כי בזמנינו נשתנו הטבעים ועושין בלא מציצה בפה רק ע"י כלי זכוכית וספוג, ואף שפשוט שלא יוציא הדם ממקומות הרחוקים, אומרים שלא יזיק כלל בזמנה"ז.

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"ת פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו ללמוד כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה'. וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך] וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקתות וכיוצא בהן ומדרשי רשב"י (-וזהו) כדי שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחידי סגולה מקיימים אותה, וקל מאוד לקיימה אם מקציבים לזה זמן מועט בכל יום, ובזה זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל המצוות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרן לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ח.ה. לנחת דקדושה מכל י"ח

סגולת אריה"ק כהדרכת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

כִּהָאב
אִנְגַּעְהוּיִבְעֵן זַעְהָן
הַצִּלְחָה מִיט
מִיִּנֶע קִינְדֶּער נֶאכְעֵן
מִנְדֵּב זײַן פֶּאָר מײַן
חֲבֵר׳ס קִינְד

פאר פרטים רופט-טקסט מכון דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

ת במנעל מטולאי וגנאי הוא לו, וא"כ אין הבדל
תא, שהרי גם באורחא ובפנתא שנראה לבריות
ירי הוא במתיה, ולכן לא מחלק תלמודא בשבת
ב"ם שהשמיט כל אותן חילוקים וכגמרא דשבת
ת ה"ט).

מפני שאינם בני
די חשוב אני מפני

אמנם בעיני אם יוכל אחר למצוץ בשבת, אפשר דיש לבריהם שאין סכנה בזמה^ז במניעת המציצה, רק ע"י כל אין חיוב חטאת (לדעת הרמב"ם פכ"א שבת הכ"ה), דהדוח אלא מדרבנן, כל שכן בזה, דאין חיוב רק במצוץ בפה שמוציא הדם ממקומות הרחוקים, וזה בא ע"י חבורה. וכיון שאין סכנה, אין היתר לפי טעם השני רק משום שעדיין לא פירש ממילה, וא"כ דוקא הפורע ימצוץ. אבל אם אין הפורע יכול למצוץ, נסמך על טעם הראשון שהוא נראה עיקר, וימצוץ אחר, כן נראה לי.

דהיינו טעמא דשם פריך מרבי אחא ב"ר חנינא דנא פריך בברכות ממנו דנפיק, אלא פריך התם מר' חיי ונראה לי להנה בשבת (דף קמה): איתא: יתיב ר' חיי יוחנן וכו' א"ל ר' חייא בר אבא לרבי אסי מפני מה תהוהו בהו ר' יוחנן, א"ל דרדקי וכו' מפני מה ת"ח שבב מקומן, דאמרי אינשי במתא שמאי, בלא מתא תור

הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זי"ע אמר: כל מי שיידליק נר לעילוי נשמתו - ר' אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל - אעשה לו טובה.

הספר שמסוגל לרפואה

יצא לאור הספר
מנחה חדשה

שהמחבר הרב מופת הדור
מורן רבי ברוך פינחס מסקאלע ז"ע,

כתב בהקדמתו

**'אקוה לה' מי שיחזיק
ספר זה בביתו, ובפרט מי
שילמוד בו, כי זכות של
חיבת בראשית ברא יגן
עליו שיהיה לו רפואה לכל
אבריו'**

יצא לאור ע"י מכון סל אורות,
מנהלות כנס נוחה במיוחד
אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים
ליתר פרטים אפשר להתקשר ל
minchachadushe@gmail.com

בכוונתם שיש בתרומה ב' ענינים: (א) קדושה. (ב) איסור. וה'קדושה' שבה הוא דבר מחודש ע"י ההפרשה, אבל ה'איסור' שבה הוא מטעם טבל, לפי שעדיין לא התירה איסור הטבל שבה כי אם איסור הטבל אשר בשירים. ועפ"י יובן ג"כ מה שיש בתרומה ענינים מחודשים אשר אינם בטבל, כחיוב חומש לזר, ועשה ד'ושמרתם את תרומותי, ואכילתו בטומאת עצמו הוא בעשה, ובטומאת הגוף הוא במימיה בידי שמים, ונוהג בו שלשי לטומאה, שכל זה אינו בטבל, והיינו משום דכל זה בא מפאת קדושת התרומה אשר נתחדשה ע"י ההפרשה.

אולם באמת אין ראייה מדברי התוס' ורא"ש הנ"ל לומר דיש איסור טבל בתרומה, ד"ל דאיסור טבל לגמרי חלף הלך לו ע"י ההפרשה, ואיסור התרומה איסור חדש הוא מטעם קדושת התרומה לא מטעם טבל, ועם כל זה לא מיקרי

'דבר הנדור', ד'דבר הנדור' הוי אך כשהיה מותר באמת לפני נדרו, ואחרי הנדר נאסר. אבל בתרומה דגם לפני ההפרשה היתה אסורה משום טבל, לכן נהי דפקע איסור טבל ע"י ההרמה, ונתחדש איסור תרומה, עם כל זה כיון שלא היתה התרומה מותרת בפועל באיזה זמן ונאסרה אח"כ ע"י דיבורו, כי אם איסורה היה מאז ומקדם, לכן לא מיקרי 'דבר הנדור', כיון שלא חידש דיבורו לאסור המותר, ורק החליף איסור באיסור, שהפקיע איסור הישן דטבל, וחידש איסור החדש דתרומה, עכ"ל.

וכעין זה כתב הגר"ש שקאפ (נדרים סימן ט'), וז"ל: לכאורה אינו מובן, דהרי בתרומה איכא איסור חדש משום תרומה, ואיסור טבל בטיל ליה. וי"ל דעיקר ענין דבר הנדור אינו על ענין אזהרת התורה (פ'), האיסור הפרטי שיש עכשיו בדבר, רק על ענין היחוד וההפרשה מן האדם (פ'), שעד עתה היה מותר בזה הדבר לאוכלו או ליהנות ממנו ועכשיו אסור, ולכן אף שע"י קריאת שם תרומה נעשה איסור חדש, אבל לא נוכל לומר שע"י קריאת שם הבדילו מאכילת זרים, דגם מקודם הוא מובדל ופרוש מאכילת זרים, רק להיפך שהתיר השירים.

לע"נ הגר"ר יהודה לייב ב"ר יוסף אהרן זצ"ל יא"צ כ"א אייר

למה אלקים זנחת לנצח (תהלים ע"ד). במדרש שוחר טוב כאן: אמר דוד לפני הקב"ה אנחנו קצרי ימים וכו', ואם באת

להאריך עמנו וכו' אנחנו מתים, ע"ש. ויש לומר דרמז כאן, דתיבות 'למה אלקים זנחת לנצח' בגימטריה 'מילה חיים ננצח תמחה', והכוונה, דבזכות ה'מילה' נזכה עוד בחיינו, והיינו 'בחיים', לראות כשתמחה את זכר עמלק, [והיינו 'ננצח' עמלק, ו'תמחה' למחות אותו] תיכף בימינו אמן.

קולי אל אלקים ואצעקה, קולי אל אלקים והאזין אלי, ביום צרתי (תהלים ע"ז). ובשוחר טוב כאן: כשהקב"ה מראה לצדיקים הצרות הבאות על ישראל וכו', כיון שהן רואין הם צועקים לפני הקב"ה ונותנים קולם, שנאמר 'קולי אל אלקים ואצעקה, ע"כ. והרמז הוא דתיבות 'קולי אל אלקים ואצעקה', בגימטריה 'אל מה

לזכות חב"ד, להצלחה בכ"ע ונחת דקדושה מכל י"ח

את כספך לא תתן לו בנשך. איתא במדרש: מכאן שאסור לקבל שכר על התורה, מה הקב"ה בחנם, אף ישראל חייבים ללמוד תורה בחנם. ונראה לי, כי הסברה וטעם החיוב ללמוד בחנם, הוא כמאמר החכם 'אל יתהלל חכם בחכמתו', כי הוא החונן דעה ובינה להבין ולהשכיל, כפי' בעל הפלאה על מה שאמרו 'יגעת ומצאת תאמין', אף לאחר יגיעה, תדע ומצאת שרק מציאה אשר בהיסח הדעת הוא. וכן בקנייני עוה"ז צריך כל אדם לידע כי הוא הנותן כח לעשות חיל, ולי' הכסף ולי' הזהב נאום ה', א"כ למה אתה תקבל שכר על הלואה אם אין הכסף שלך, רק אתה ממונה עליה, ומובן המדרש.

לע"נ הגר"ר שמואל יעקב ב"ר ישכר דוב ברנשטיין זצ"ל יא"צ י"ח אייר
וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר. בפירש"י: מה שמטיה נאמרה מסיני, כן כל המצוות כולן. ונראה לי

כי כמו שמטיה אשר כתיב בה 'וכי תאמרו מה נאכל וגו' וצויתי את ברכת', כן צדיק באמונתו יחיה בכלליות הדת בניסיון הפרנסה, כי שומר מצוה לא ידע דבר רע, וכמו שבת הארץ, כן שבת בראשית, כאשר בזה"ז נסיון גדול אם אינו מחלל ש"ק, דוחין

אותו מן הפרנסה בפאבר"ק, וכן כמה וכמה משא ומתן אשר נדמה לו הפסד אם לא יעשנו בשבת, לכן כתיב 'וכי תאמרו מה נאכל וגו' וצויתי את ברכת', למלא לכם כהנה וכהנה, וכל מזונותי של אדם קצובים לו וכו' חוץ מהוצאות שבת ויו"ט והוצאת בניו לת"ת, ואדברה שבת בראשית ושבת הארץ הם מקור הפרנסה, וע"כ סומך ומפרש 'והיתה שבת הארץ לכם לאכלה', דייק 'לך ולעבדך', הוא יביא לך השפע, 'דיזיף שבתא פרעיה שבתא', לא חסר ולא יחסר ע"י קיום הדת מסיני בכלליות התורה.

ל"ג בעומר. 'ושלושים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קודש לא תגע', רמז לכנסת ישראל המטהרת עצמה בימי ספירת העומר, כי ל"ג בעומר כמספר ל"ג הנ"ל, היא 'טש' ב'טהרה', בכל קודש לא תגע, אז בהילולא דרשב"י שהוא קודש, שלא לחללו. אבל עם כל זה עדיין 'ואל המקדש לא תבא', דלא נגמר טהרתה לקבלת התורה שהוא מכונה כמו המקדש (במתני' סוף תענית), 'עד מלאת ימי טהרה', 'ימי' הוא נוטריקון 'ב' יום', דאז 'ומ' בגימטריה נ', כדכתיב בתורה 'תספרו חמשים יום'.

לע"נ הגר"ר בצלאל ברוך ב"ר צבי הירש פרידמאן זצ"ל יא"צ כ' אייר

תרומה לא מיקרי 'דבר הנדור'. אמרו בנדרים (דף יב.), דהאומה 'דבר זה עלי כחלת אהרן הניתנת לכהנים, וכתרומתו, מותר, כיון דאינו מתפס בדבר הנדור, אלא בדבר האסור לישראל בלבד לאוכלו. וכתב הרא"ש שם, וז"ל: ואע"ג דמיתסרי ע"י פיו

[שקורא שם ואומר 'הרי זה תרומה'], לא הוי 'דבר הנדור', דהא מעיקרא נמי הוא אסור משום טבל, ופיו לא אסר, אלא התיר, שהוציא השירים מידי טבל, עכ"ל. וכתב הגר"י ענגיל (אתון דאורייתא כלל ב'), וז"ל: ואחד מתלמידי העיר דנראה מזה שהתרומה מתרת אך את האיסור טבל אשר בהשירים, אבל היא עצמה נשארת בטבלה לגבי זרים, ע"כ דברי התלמיד, ויפה העיר. וע"ע בתוס' (שם ד"ה כחלת) שכתבו, וז"ל: וא"ת והלא קדושת התרומה חלה ע"י דיבור והפרשה, וא"כ הוי דבר הנדור. וי"ל מ"מ אין איסור שבתרומה בא ע"י הפרשה, שהרי קודם לכן נמי היה אסור משום טבל, דהפרשת התרומה אינה כי אם להתיר עכ"ל. ומדנקטו התוס' בקושייתם 'קדושת' התרומה, ובתירוצם 'איסור' שבתרומה, על כרחך נראה

מכון מליצי יושר

הגדרות אבני נזר - מהדורת לאנדא

על פרשיות התורה ומועדים

עם ביאורים הארות והערות

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
ליתר פרטים, וכן לקבלת גיליון 'מליצי יושר' בכל שבוע: gilnyonmy@gmail.com

הופיע יצא לאור

"הגיד אדמו"ר
צוקללה"ה קודם
פטירתו שאם ילמדו
בספרים שלו, יהיה
למגן ולעזר גם אחר
פטירתו ממש כמו
בחיים"

(ארץ צבי עה"ת עמ' רמ"ב)

מלוקט מתוך גליונות
"מליצי יושר"
שיוצא לאור עולם
מדי שבוע בשבוע

הופיע ויצא לאור

ערוך לנר - ברכת הבית על מסכת כריתות

מהדורה מפורדת בתכלית ההידור והיופי
עם הגהות והערות ואילפי תיקונים

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
ליתר פרטים: 718.854.9897

הכא בנידון דידן אע"פ שר' יהודה סובר עכו"ם מעריך וחל על ערכו קדושת בדק הבית כמו על שאר ערכיו, אבל כיון שמתחילתו לא חזי ערכו למצותו, ודינו שנגנז מחמת עצם ההקדש משום שהקדישו עכו"ם, והוא כמו חטאות המתות שמחמת הקדשן לא חזו השתא לכלום ולא מחמת דבר צדדי, אז אין מועלים בו, עכ"ל. והנה רבא אמר שם ליישב את הפסוק "לא לכם ולגו" לפי רבי יהודה, שודאי מקבלים קדשי עכו"ם לבדק הבית. וזה שמנעם נחמיה בן חכליה מלהביא - משום רפיון ידיים הוא, שלא היו העכו"ם מתכוונים לטובה, אלא שיסמכו גם עליהם וישמעו לעצתם והם יאחרו את הבנין עד שיסיבו את לב כורש שלא לבנותו. דכתיב "ויהי עם הארץ מרפין ידי עם יהודה ומבהלים אותם לבנות".

וכתב החזון יחזקאל וז"ל: לפי דברי רבא י"ל, דאם הפריש הגוי ערכו בהיותו גוי לר' יהודה, ואח"כ נתגיר, אולי הקדשו חזי למצותו בפועל ממש. אבל קדשי מזבח שהפריש בעודו גוי ואח"כ נתגיר, אין מועלים בהם, שלא חל עליהם בשעת ההפרשה דין מעילה, שנתמעטו מדין

מעילה מגזירה שוה "חטא" "חטא" (ע' בזבחים סוף מה).

לע"נ הג"ר קלמן צבי ב"ר אריה לייב זצ"ל יא"צ ט"ו אייר

רבי שמעון בן יוחאי. הנה על התנאים מצינו בהם הרבה מדרגות גדולות מאד, ונבאר קצת מן המקצת מה שמצינו על רשב"י, רשב"י היה עולה עד רום רקיע, הקב"ה קרא בשמו 'שמעון', בכל מקום שהלך רשב"י שלח לו הקב"ה מלאכים, לרשב"י למדו תורה משיבה של מעלה, רשב"י הוא נר של כל העולם, ושקול ככל העולם, מיום שיצא רשב"י מן המערה, היו כל סודות התורה גלויים כנתינתם מסיני עד שנסתלק, פניו היו מאירים כשמש. וראה בזה באדרא (דף קלב): דמבואר שם ממאור פניו של התנא האלקי רשב"י, וז"ל: אמר ר' שמעון כלו בוצינן חברי דאתין בהאי עזקא קדישא, אסהדנא עלי שמאי עלאין דעלאין וארעא קדישא עלאה דעלאה, דאנא חמי השתא מה דלא חמא בר נש מיומא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני, דאנא חמינא אנפאי נהירין כנהורא דשמשא תקיפא דזמין למיפק באסותא לעלמא, דכתיב 'זרחח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה', ע"כ. פי', רשב"י היו מאירים פניו כמו החמה שלעתיד לבוא שאורה יהיה שבעתים. והנה על זה כבר עומדים המקובלים וכי רשב"י זכה יותר ממושה, הרי ארז"ל 'פני משה כפני חמה', וא"כ איך פני רשב"י יהיו מאירים כמו החמה שלעתיד לבוא שאורה יהיה שבעתים.

ובאמת שלא קשה קושיא זו, דמה שאמרו רז"ל 'פני משה כפני חמה', זהו גם היה כמו החמה שלעתיד לבוא, דהא לא אמרו שהיה דוקא אור החמה כמו עכשיו. ואפילו אם נאמר שבאמת היה אור פניו כמו החמה של עכשיו, מפני שעוד לא זכה לראות אור החמה האמיתי שלעתיד לבוא, אבל בכוח היה אור פניו של משה כמו אור החמה שלעתיד לבוא. ובאמת יכולים לומר כפי שמבואר בדברי המקובלים דבא ניצוץ ממש רבינו בגלגול רשב"י, וא"כ הניצוץ של משה רבינו האיר, דבכל הדורות חי משה רבינו בגלגול, וא"כ דרך ניצוץ משה רבינו היה מאיר אור פניו של רשב"י. ורשב"י ברוב מעלותיו ושבחיו עצמות גדולתו וקדושתו זכה לזה מה שלא זכה בר נש מיומא דסליק משה זמנא תנינא מהר סיני, וא"כ אנו רואים גדולתו איך זכה רשב"י.

לי אצעק חקים. והכוונה שהצדיקים שואלים להקב"ה 'מה' אנו יכולים להשיב לבני ישראל [שצועקים על צרותיהם] כדי לנחמם, [וזה 'אל לי אצעק']. ומשיב השי"ת 'חקים', כמו שהחקים אין להם טעם רק מצות המלך, באמת אינם חייבים ח"ו להתייטר בצרות האלו, אבל טוב שיקבלום באהבה כמצות החוקים שאין מובן להם טעמם, ובזכות שמירת החקים וקבלת היסורי גלות תזכו והאזין אלי ביום צרתי, דתיבות אלו 'והאזין אלי ביום צרתי' בגימטריה 'צבאי אורי תעלה לא יזה', שיתבררו ויעלו ניצוצות קדושות השקועים בסטרא אחרא וקליפות, אותה אומה המריעה לבני ישראל, [וזה 'צבאי אורי' היינו ניצוצות קדושות, 'תעלה' יעלו מהסט"א], ועיד"ז 'לא יזה' - לא יפזרם עוד בגלות, שאחר גאולה הזאת שוב לא יהא שום גלות, אמן כן יהי רצון.

לע"נ הג"ר יוסף פבלני ב"ר יחזקאל זצ"ל יא"צ כ"א אייר

גוי שהעריך. אמרו בערכין (דף ה:), גוי ר' מאיר אומר נערך, [אם אמר ישראל 'ערכו עלי', נותן ערכו]. אבל לא מעריך, [אם אמר הגוי 'ערכי עלי', לא אמר כלום]. ר' יהודה אומר מעריך אבל לא נערך. אמר רבא דברי ר' מאיר שגוי

אינו מעריך מסתברא, משום דכתיב 'לא לכם ולגו' לאלקינו. פי', כך אמר נחמיה בן חכליה להגוים שהיו מתנדבים ורוצים לסייע בבנין ביהמ"ק, שאינו ראוי שגוים ישתתפו בבנין המקדש. ומזה יש ללמוד לערכין שהם ג"כ לבדק הבית, שאין הגוים מעריכים. והקשה הגמ': ור' יהודה שסובר שמעריכין, האי 'לכם ולא לנו' שמשמע מהפסוק שאין מעריכים, מאי עביד ליה. אמר רב חסדא 'ערכו נגנז', דגם ר' יהודה מודה שאין משתמשים בכסף הערכין של הגוי לבדק הבית, אבל מעריכים לענין שהקדושה חלה על הדמים. והקשה הגמ' אלא מעתה שבדק הבית שהקדיש הגוי הולך לאיבוד, לא ימעלו בו להתחייב בקרבן מעילה. וכדתניא חטאות המתות ומעות שהפריש לחטאת ואבדו ונמצאו לאחר שכבר נתכפר הבעלים שדינם שהולכות לים המלח לאבדם - לא נהנין בהן, שאסורות בהנאה ולא מועלים בהן, דאינו חייב קרבן מעילה כיון שאינו מיקרי 'קדשי ה', וכמו כן נאמר בקדשי עכו"ם לבדק הבית שדינם ליגזז, שלא תהיה בהם מעילה. אלמה תניא גבי קדשי עובדי כוכבים, במה דברים אמורים דאין מועלים בהם, בקדשי מזבח, אבל בקדשי בדק הבית מועלין בהם.

והנה בחדושי רבנו חיים הלוי (הלכות מעילה פ"ב ה"ה) כתב, וז"ל: קדשי מזבח שמתו יצאו מידי מעילה, ומשמע דקדשי בדק הבית אית בהו מעילה אף לאחר שמתו, וצריך טעם למה. אלא ודאי משום דרק קדשי מזבח שקדושתן למצותן, להכי כשמתו ולא חזיין תו למצותן, פקע מיניהו דין קדשי ה' ולית בהו מעילה.

משא"כ קדשי בדק הבית, דהן של הקדש בקנינם, א"כ לא שייך בהו כלל דין מתו, ולא איכפת לן כלל מה דלא חזיין תו למצותן, כיון דעכ"פ הרי הן קנין גבוה, שפיר מועלין בהן, עכ"ל.

וכתב החזון יחזקאל (השמטות לערכין), וז"ל: וצ"ע מהגמ' כאן על הא שכתב הגר"ח דבקדשי בדק הבית לא שייך הדין של מתו, דא"כ היכי מדמה הכא חטאות המתות ומעות ההולכות לים המלח (שהן מעות שהוקדשו לקרבן שלא יקרב) שאין מועלים בהן, להא שר' יהודה סובר שגוי מעריך (וחל על ערכו דין קדושת בדק הבית כשאר ערכין), וכיון שערכו גנז לא יהא בדין מעילה, הלא בבדק הבית כתב הגר"ח: 'דלא איכפת כלל מה דלא חזיין תו למצותן, כיון דעכ"פ הרי הן קנין גבוה שפיר מועלין בהן'.

ויש לומר שאין זה אלא בבדק הבית כזה שבשעה שהקדישו היה חזי למצותו ונעשה קנין גבוה להיות חזי לזה שהוקדש, אם אח"כ פסק מלהיות חזי למצותו מחמת דבר צדדי מחמת חסדון העמדה והערכה ולא משום עצם הקדשו אז מועלים בו. אבל

הופיע ויצא לאור

הגדרות חזון יחזקאל

על התורה ומועדים עם ביאורים הארוך והערות

מלוקט מתוך גליונות
"מליצי יושר"
שיצאו לאור עולם מדי שבוע
בשבוע

הג"ר שלום אייזן זצ"ל
כעת הספיד בשעת הלילה
של מרן בעל החזון
יחזקאל הכריז:
צפוניותי מאת רבינו
לפרסם שהנטיח שיפולין
טוב למו שילמדו בספרי
וכן למי שיפיק את חידושי
התורה
(רבותא אמרינן א"ר ח"ב עמי
רמ"ח)

אפשר להשיג הספר בחנויות
הספרים המובחרות
הפנה ראשית: ג'רימלעל
718.633.8103

ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע:
gilenny@gmail.com 732.510.0560